

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΩΝ και ΕΥΡΩΠΟΥ

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: naos@agioiapostoloi.gr τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2012

Μηνά, Βίκτωρος και Βικεντίου διακόνου μαρτύρων,

Θεοδώρου οσίου Του Στουδίτου.

έτος 5ον Τεύχος 226

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Σήμερα πραγματοποιείται η 51^η Αιμοδοσία της ενορίας μας στο πνευματικό κέντρο του ναού 9:30 π.μ. – 1:30 μ.μ.

1. Δευτέρα 12 Νοεμβρίου **6 μ.μ.** Ιερό ευχέλαιο, ομιλία, προσκύνηση τεμαχίου Ιερού Λειψάνου Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου.
2. Τρίτη 13 Νοεμβρίου **7 – 9:30 π.μ.** Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου. Προσκύνηση τεμαχίου Ιερού Λειψάνου του Αγίου.
3. Τετάρτη 14 Νοεμβρίου **7-9:30 π.μ.** Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Αγίου Φιλίππου, Αγίου Γρηγορίου Παλαμά, Αγίου Κωνσταντίνου του Υδραίου.
4. Πέμπτη 15 Νοεμβρίου. **5 μ.μ.** Ιερά παράκληση Αγίου Νεκταρίου του θαυματουργού. Απογευματινό κήρυγμα.

Από τις 15 Νοεμβρίου έως τις 27 Δεκεμβρίου θα τελεστεί Ιερό Σαρανταλείτουργο. Θεία Λειτουργία καθημερινά 7 – 9:15 π.μ.

Η Καθολικότητα της Εκκλησίας και οι διασπάσεις αυτής

Την στιγμή κατά την οποία ο Ιερέυς και ο Λευίτης έδειξαν εγκληματική αδιαφορία για τον περιπεσόντα στους ληστές, ο Σαμαρείτης, που στην εποχή του Κυρίου θεωρείτο κάτι το βδελυκτό και μισητό, διότι είχε μολύνει την Ιουδαϊκή Θρησκεία, έδειξε αγάπη και έλεος. Αυτή η παραβολή, που είπε ο Κύριος, όπως και άλλα σχετικά σημεία της Καινής Διαθήκης, δείχνουν την παγκοσμιότητα του απολυτρωτικού έργου του Χριστού.

Ο Χριστός με την θυσία Του υπερέβη τα στενά όρια της Ιουδαϊκής γης, περιέλαβε στο έργο Του όλο τον κόσμο και προσέφερε την θυσία Του για όλη την ανθρωπότητα.

Δεν ξέρω γιατί το θέμα από το σημείο αυτό πηγαίνει στην έννοια της καθολικότητας της Εκκλησίας. Μπορεί να θεωρηθεί ότι βρίσκομαι έξω από το θέμα,

αλλά νομίζω, πως η περίπτωση αυτή του καλού Σαμαρείτου, εν αντιθέσει με την περίπτωση των «ευσεβίων» Ιουδαίων της παραβολής, μου ανοίγει αυτό τον δρόμο και μου δίνει αυτό το δικαίωμα. Θα επιδιώξουμε επομένως να διατυπώσουμε μερικές σκέψεις γύρω από την καθολικότητα της Εκκλησίας και τις διαστάσεις αυτής.

Η καθολικότητα της Εκκλησίας

Ένα από τα βασικά γνωρίσματα της Εκκλησίας, όπως ομολογούμε στο Σύμβολο της Πίστεως, είναι η καθολικότητα. «Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν». Η λέξη καθολική προέρχεται από το καθ' όλου, που σημαίνει την αναφορά στο όλο, σημαίνει το ολοκληρωμένο, το αληθινό. Η Εκκλησία είναι Καθολική, γιατί ως Θεανθρώπινος Οργανισμός, ως Σώμα του Θεανθρώπου Χριστού, περιέχει τα πάντα. Περιλαμβάνει «τα πάντα εν τois ουρανοis και τα επί της γης, τα ορατά και τα αόρατα, είτε θρόνοι είτε κυριότητες είτε αρχαί είτε εξουσίαι» (Κολ. α' 16). Σύμφωνα με την διατύπωση του αγίου Κυρίλλου Ιεροσολύμων η Εκκλησία «Καθολική καλείται δια το κατά πάσης είναι της οικουμένης από περάτων γης έως περάτων και δια το διδάσκει καθολικώς και ανελλιπώς άπαντα τα εις γνώσιν ανθρώπων ελθειν οφείλοντα δόγματα...».

Επομένως ο όρος Καθολική συμπίπτει με την Ορθοδοξία, που διαφυλάσσει την αλήθεια, όπως την δίδαξε ο Κύριος, όπως την φανέρωσε το Πανάγιο Πνεύμα, όπως την βίωσαν και την παρέδωκαν οι άγιοι Πατέρες. Η Ορθοδοξία κατέχει την αλήθεια και έχει την δυνατότητα να απλωθεί σε ολόκληρο τον κόσμο. Η Καθολικότητα της Εκκλησίας δόθηκε από το Πανάγιο Πνεύμα την ημέρα της Πεντηκοστής, οπότε οι Απόστολοι εκήρυτταν με ξένες γλώσσες τα μεγαλεία του Θεού. Ο Κύριος παρήγγειλε στους μαθητάς του: «πορευθέντες εις τον κόσμον άπαντα κηρύξατε το Ευαγγέλιον πάση τη κτίση» (Μαρκ. Ιστ' 15). «Μαθητεύσατε πάντα τα έθνη» (Ματθ. κη' 19). Ο ίδιος τόνισε ότι και «άλλα πρόβατα έχω, α ουκ έστιν εκ της αυλής ταύτης. Κακείνα με δει αγαγειν και γενήσεται μία ποιμήν, εις ποιμήν» (Ιωαν. Γ' 16). Ο δε Απόστολος Του γράφει: «ουκ ένι δούλος ουδέ ελεύθερος, ουκ ένι άρσεν και θήλυ. Πάντες γαρ υμεις εις εστε εν Χριστώ Ιησού» (Γαλ. Γ' 28).

Στην συνέχεια θα προσπαθήσουμε να δούμε μερικές διασπάσεις της καθολικότητας της Εκκλησίας.

Η αίρεση διάσπαση της καθολικότητας

Αφού, όπως ελέχθη, το καθολικό είναι το ολόκληρο, το αληθινό, κάθε παραχάραξη αυτής της αλήθειας, που μας απεκαλύφθη, είναι διάσπαση. Αυτό λέγεται αίρεση. Άλλωστε η αίρεση είναι η μερικότητα και η αποσπασματικότητα της αλήθειας. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι η αίρεση και κάθε άλλη διάσπαση, διασπά την αλήθεια, αλλά αυτή η ίδια διασπάται από την αλήθεια. Γιατί κατά τον Φιλάρετο Μόσχας «αν μια πόλη ή μια χώρα οποιαδήποτε χωρισθεί από την οικουμενική Εκκλησία, η Εκκλησία θα μείνει και πάλι ένα σώμα ακέραιο και αδιάσπαστο». Επομένως εμείς οι Ορθόδοξοι είμαστε Καθολικοί, ενώ αυτοί που συνήθως ονομάζονται έτσι, οι Χριστιανοί της Δύσεως, διαφορετικά πρέπει να καλούνται. Καθολικός Επίσκοπος, κατά τους Ιερούς Κανόνες, είναι ο Ορθόδοξος, που κατέχει το Άγιο Πνεύμα και διδάσκει Ορθόδοξα την αλήθεια. Και Καθολικός Χριστιανός είναι αυτός που πιστεύει καθολικά (Ορθόδοξα) και ζει καθολικά (δηλ. ευαγγελικά, ενάρετα).

Ο φυλετισμός ή εθνικισμός διάσπαση της καθολικότητας

Όχι μόνον η αίρεση, ως διάσπαση από την αλήθεια συνιστά την διάσπαση από την Εκκλησία, αλλά και ο φυλετισμός ή εθνικισμός είναι ένα είδος αιρέσεως. Ο φυλετισμός είναι ένας μεγάλος πειρασμός της σύγχρονης Ορθοδοξίας. Είναι ο ανανεωμένος Ιουδαϊκός πειρασμός. Οι Ιουδαίοι ήθελαν τον Χριστό για το δικό τους Έθνος και ο Ιούδας, κατά έναν Ορθόδοξο Θεολόγο, έπεσε σ' αυτόν τον πειρασμό. Η προδοσία του δεν οφειλόταν μόνον στην φιλαργυρία του, αλλά και «στην επιθυμία του να έχει έλθει ο Χριστός για να εξυπηρετήσει αποκλειστικά και μόνον τα συμφέροντα του ιουδαϊκού λαού».

Έτσι όταν το «σπέρμα του Αβραάμ» ή κάθε άλλο «σπέρμα» θεοποιείται, όταν κάνουμε τον Χριστό μια «εθνική θεότητα» και το κλείνουμε σε φυλετικές σκοπιμότητες, αυτό είναι άρνηση της Καθολικότητας της Εκκλησίας.

Ο π. Ιουστίνος Πόποβιτς είναι εκφραστικός και στο σημείο αυτό: «Η Εκκλησία είναι οικουμενική, καθολική, θεανθρώπινη, αιώνια, διά τούτο αποτελεί βλασφημίαν, ασυγχώρητον βλασφημίαν εναντίον του Χριστού και του Αγίου Πνεύματος, το να κάνωμεν την Εκκλησίαν ένα εθνικόν ίδρυμα, να την στενεύωμεν μέχρι των μικρών, πεπερασμένων, χρονικών, εθνικών σκοπών και μεθόδων». Ο σκοπός της είναι υπερεθνικός, οικουμενικός, πανανθρώπινος: να ενώσει εν Χριστώ όλους τους ανθρώπους, όλους άνευ εξαιρέσεων εθνικότητας ή φυλής ή κοινωνικού στρώματος...». Γι' αυτό συνεχίζει με πατερική γλώσσα: «Είναι πλέον καιρός, είναι η δωδεκάτη ώρα να παύσουν οι εκκλησιαστικοί μας αντιπρόσωποι να είναι αποκλειστικά δούλοι του εθνικισμού, και να γίνουν αρχιερείς και ιερείς της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας».

Αυτή την καθολικότητα την εξέφραζε, την εκφράζει και πρέπει να την εκφράζει το Οικουμενικό Πατριαρχείο, το οποίο σε Τοπική Σύνοδο στην Κωνσταντινούπολη το 1892 κατέδικασε τον φυλετισμό ως «όλως τι ξένο και αδιανόητον και όλως ανήκουστον και πρωτοφανές» για την Ορθόδοξη Εκκλησία.

Άλλες διασπάσεις της Καθολικότητας

Εκτός από την αίρεση και τον φυλετισμό υπάρχουν και άλλες διασπαστικές ενέργειες, που καταφέρονται εναντίον της Εκκλησίας (Ορθοδοξίας). Θα αρκεσθούμε στην απλή απαρίθμηση γιατί δεν διαθέτουμε χώρο για την πλήρη διαπραγμάτευση του θέματος.

Διάσπαση είναι όταν δεν ζούμε το καθολικό ήθος της Εκκλησίας και όταν απολυτοποιούμε την προσωπική μας πείρα και τον ατομικό μας τρόπο ζωής. Όταν χωρίζουμε στεγανά την Θεολογία σε αποφατική και καταφατική, την ζωή σε θεωρητική και πρακτική, την ορθόδοξη διδασκαλία σε μυστική και κοινωνική, την ευσέβεια σε ελληνική και ρωσική ή κάτι άλλο, τον τρόπο ζωής σε μοναχικό (που θεωρούμε ξένο) και σε κοινωνικό (γάμο). Όταν επίσης ζούμε μέσα στον Ορθόδοξο χώρο παραταξιακά και θεωρούμε την παράταξη σαν κέντρο σωτηρίας και φορέα ανανεώσεως της Εκκλησίας.

Ο Καθολικός άνθρωπος υπερβαίνει όλες τις αντιθέσεις. Γνωρίζει ότι υπάρχει ένα ήθος, ένας Χριστός καταγγέλλεται, σε μια Οικογένεια και σε μια Ποίμνη ζούμε. Γνωρίζει ότι υπάρχουν διάφορα στάδια πνευματικής ζωής και διάφορες κλίσεις Θεού.

Στην εποχή μας κυριαρχεί η εκκλησιολογική αίρεση, που διασπά την ενότητα της Εκκλησίας και την καθολικότητά της ή μάλλον διασπάται από αυτήν. Γι' αυτό έχει παρατηρηθεί ότι «το δίλημμα ανάμεσα στην Καθολικότητα της Εκκλησίας και στο βυθό της αλογίας είναι δίλημμα ζωής και θανάτου».

Μητροπολίτου Ναυπάκτου Ιεροθέου

ΑΓΙΟΣ ΜΗΝΑΣ

Ο άγιος Μηνάς έζησε τον 3ο αιώνα μ. Χ., στα χρόνια του Μαξιμιανού και του Διοκλητιανού. Οι γονείς του ήσαν ειδωλολάτρες, αλλά ο ίδιος έγινε Χριστιανός στα εφηβικά του χρόνια. Από μικρός αναζητούσε την αλήθεια, επειδή δεν τον ικανοποιούσε η σαρκική ζωή της ειδωλολατρίας και έφαχνε, εκείνο το οποίο θα γέμιζε την ψυχή του και θα έδινε απάντηση στα υπαρξιακά του ερωτήματα. Μετά την εκπλήρωση των στρατιωτικών του υποχρεώσεων απεσύρθη σε ερημικό μέρος, στο όρος Κυάτειο, όπου έζησε με νηστεία, εγκράτεια και προσευχή για αρκετό χρονικό διάστημα. Κατόπιν επέστρεψε πίσω στην πόλη και ομολόγησε τον Χριστό μπροστά στους ειδωλολάτρες, με αποτέλεσμα να συλληφθή και να υποστή φρικτά βασανιστήρια. Του έγδαραν τις σάρκες με τρίχινα ρούχα, τον έριξαν στην φωτιά και τέλος τον έσυραν σε κακοτράχαλο δρόμο μέχρι που ξεσχίσθηκαν τελειώς οι σάρκες του. Επειδή όμως εξακολουθούσε να ζή, τον αποκεφάλισαν και έτσι έλαβε τον στέφανο του μαρτυρίου.

Έλαβε από τον Θεό το χάρισμα της θαυματουργίας και με τις θεοπειθείς πρεσβείες του θεραπεύει ψυχικές και σωματικές ασθένειες. Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης καταγράφει μερικά από τα πολλά θαύματα του Αγίου. Ένα από αυτά είναι και το παρακάτω, στο οποίο φαίνεται καθαρά το πώς εργάζεται ο Θεός, δια των Αγίων Του, την σωτηρία των ανθρώπων, αλλά και το πώς λειτουργεί ο πνευματικός νόμος. “Ένας Χριστιανός και ένας Εβραίος ήσαν αχώριστοι φίλοι και εμπιστεύονταν πάντοτε ο ένας τον άλλο. Κάποτε, ο Εβραίος ταξίδεψε και εμπιστεύθηκε στον φίλο του ένα χρηματικό ποσό, για να του το φυλάξη μέχρι να επιστρέψη. Αυτό είχε γίνει αρκετές φορές. Αλλά ο Χριστιανός νικήθηκε από το δαιμόνιο της φιλαργυρίας και κράτησε τα χρήματα του φίλου του λέγοντάς του ότι, «αυτή την φορά δεν μου εμπιστεύθηκες χρήματα.» Ο Εβραίος στενοχωρέθηκε και του ζήτησε να ορκισθή στον Ναό του Αγίου Μηνά. Πράγματι, πήγανε μαζί στον Ναό και ο Χριστιανός ορκίσθηκε ψέματα. Όταν βγήκε από τον Ναό προσπάθησε να καβαλλικεύσει το άλογο του για να φύγει, αλλά εκείνο αγρίευσε με αποτέλεσμα να τον ρίξει κάτω και να του πέση από την τσέπη ένα κλειδί και η χρυσή του σφραγίδα, χωρίς όμως να το αντιληφθή. Κατόπιν, ανέβηκε και πάλι στο άλογο και πήγε μαζί με τον φίλο του, για να φάνε μαζί. Την ώρα που έτρωγαν ήλθε ένας υπηρέτης, ο οποίος έφαχνε τον Εβραίο, για να του παραδώσει κάτι που κρατούσε. Ο Εβραίος αναγνώρισε το πουγγί του με τα χρήματα και τον ερώτησε ποιός του το έδωσε. Εκείνος είπε ότι του το έδωσε ένας λαμπρός νέος, καβαλλάρης, και του είπε να το παραδώσει σε εκείνον εκεί τον Εβραίο. Οι δύο φίλοι έμειναν να κοιτάζουν με θαυμασμό ο ένας τον άλλο. Τότε, ο Εβραίος θέλησε να γίνη Χριστιανός και βαπτίσθηκε, ο δε Χριστιανός ζήτησε συγγνώμη από τον φίλο του και στην συνέχεια εξομολογήθηκε, αφού μετενόησε ειλικρινά. Ο Θεός οικονόμησε έτσι τα πράγματα ούτως ώστε να διορθωθεί η φταιχτής και να ωφεληθή και ο άλλος με την είσοδό του στην Εκκλησία.